

STEPHANIE GARBER

LEGENDAR

În urmă cu șapte ani

Dacă în unele dintre camerele din casă monștrii se ascundeau sub paturi, Tella jura că apartamentul mamei ei era fermecat. Urme de lumină de culoarea smaraldului pluteau în aer ca și când spiridușii ar fi venit să se joace ori de câte ori pleca mama ei. Camera mirosea a flori culese din grădini secrete și, chiar și atunci când nu adia briza, draperiile diafane se umflau în jurul patului minunat cu baldachin. Deasupra, candelabru din citrin¹ o întâmpină pe Tella cu sunetele muzicale ale bucăților de sticlă care se atingeau, ajutând-o să își imagineze că apartamentul era o poartă vrăjită spre o altă lume.

Picioarele mici ale Tellei nu scoaseră niciun sunet când traversă pe vârfuri covoarele groase, crem, spre dulapul mamei ei. Aruncă rapid o privire peste umăr, iar apoi luă cutia de bijuterii a mamei. Alunecoasă și grea în mâinile Tellei, cutia era făcută din sidef și acoperită cu o pânză de păianjen din filigran de aur, iar ei îi plăcea să pretindă că

---

¹ Cuarț de culoare galbenă (n.tr.).

era și fermecată deoarece, chiar și atunci când degetele îi erau murdare, din fericire nu lăsau niciodată urme.

Mama Tellei nu se supără dacă fiicele ei se jucau cu rochiile sale sau îi probau papucii de casă extravaganți, dar le ceruse să nu atingă cutia aceasta, fapt care o făcuse irezistibilă pentru Tella.

Scarlett își putea petrece după-amiezile visând cu ochii deschiși la spectacolele ambulante precum Caravalul, dar Tellei îi plăcea să aibă aventuri *adevărate*.

Astăzi, ea pretindea că o regină rea ținea captiv un Tânăr prinț spiriduș și, ca să-l salveze, trebuia să fure inelul cu opal al mamei ei, bijuteria preferată a Tellei. Piatra lăptoașă era brută și aspră, în formă de stea cu vârfuri ascuțite care, uneori, îi înțepau degetele. Dar când Tella ținea opalul spre lumină, piatra strălucea, învăluind camera în stropi de lumină roșie, aurie și mov, care o duceau cu gândul la blesteme și praf magic rebel.

Din nefericire, inelul din alamă era prea mare pentru degetul Tellei, deși, de fiecare dată când deschidea cutia, îl încerca, în caz că mai crescuse. Dar astăzi, tocmai când își puse inelul, Tella observă altceva.

Candelabru de deasupra ei se liniști de parcă și acesta ar fi fost surprins.

Tella știa pe de rost toate obiectele din cutia de bijuterii a mamei: o panglică din catifea cu margini aurii, atent împăturită, cerceii roșii, o sticlă din argint oxidat în care mama ei pretindea că se aflau lacrimi de înger, un medalion ivoriu care nu se deschidea, o brătară care părea că se potrivea brațului unei vrăjitoare, și nu încheieturii elegante a mâinii mamei sale.

Singurul obiect pe care Tella nu îl atingea niciodată era un săculeț gri murdar, care mirosea a frunze mucegăite și a

moarte. „Ține spiridușii la distanță“, o tachinase cândva mama ei. O ținea la distanță și pe Tella.

Dar astăzi, sacul mic și urât pâlpâi, atrăgându-i atenția Tellei. Acum arăta ca un mânunchi de mucegai și duhnea. După un moment, locul îi fu luat de un pachet de cărți strălucitoare, legate cu o panglică delicată din satin. Apoi, într-o clipă, săculețul dezgustător își făcu iar apariția înainte să se transforme din nou în cărti.

Abandonându-și jocul, Tella apucă repede panglica mătăsoasă și luă pachetul din cutie. Imediat, acesta înceță să se mai transforme.

Cărțile erau atât de frumoase, gri foarte închis, aproape negre, cu picătele aurii care scânteau în lumină și firicele spiralate roșii-violete gravate, care o făceau pe Tella să se gândească la flori umede, la sânge de vrăjitoare și la *magie*.

Acestea nu semănau nici pe departe cu cărțile alb-negru cu care gărzile tatălui ei o învățaseră să joace. Tella se aşeză pe covor. Degetele ei icsusite o furnicăriă când desfăcu panglica și întoarse prima carte.

Tânără femeie înfățișată îi amintea Tellei de o prințesă prizonieră. Rochia ei albă minunată era sfâșiată, iar ochii în formă de picături erau la fel de frumoși ca sticla de mare lustruită, dar atât de triști încât te durea să îi privești; probabil deoarece capul îi era prins într-un glob de perle.

Cuvintele „Fecioara Morții“ erau scrise în partea de jos a cărții.

Tella se cutremură. Nu îi plăcea numele și nu o interesau cuștile, nici măcar cele perlate. Brusc, avu sentimentul că mama ei nu și-ar fi dorit ca ea să vadă cărțile, dar astă nu o împiedică pe Tella să mai întoarcă una.

Numele din partea de jos a acesteia era „Prințul Inimilor“.

Cartea înfățișa un Tânăr cu un chip făcut din unghiuri și buze la fel de ascuțite ca două cuțite. O mână din apropierea bărbiei ridicate ținea mânerul unui pumnal și lacrimile roșii care îi curgeau din ochi se asortau cu săngele care-i păta colțul gurii înguste.

Tella tresări când imaginea prințului pâlpâi și apoi dispără, tot așa cum săculțul urât se transformase mai devreme.

Ar fi trebuit să se opreasă atunci. Cărțile acestea cu siguranță nu erau jucării. Totuși, o parte din ea simțea că era menită să le găsească. Erau mai reale decât regina rea sau prințul spiriduș imaginări de ea, iar Tella îndrăzni să credă că poate aveau să o ducă spre o aventură adevărată.

Când Tella întoarse următoarea carte, o simți deosebit de caldă în mână.

„Aracle“.

Nu știa ce însemna acest nume ciudat și, spre deosebire de celelalte cărți, aceasta nu părea să fie violentă. Marginile erau acoperite cu spirale din aur topit, iar mijlocul era argintiu ca o oglindă – nu, era o oglindă. Buclele blonde și ochii rotunzi și căprui se reflectau în mijlocul strălucitor, dar când Tella se uită cu mai multă atenție, imaginea nu era întocmai. Buzele roz ale Tellei tremurau și lacrimi mari îi curgeau pe obraji.

Tella nu plângea niciodată. Nici măcar când tatăl ei folosea cuvinte dure sau când Felipe o ignora în favoarea surorii ei mai mari.

– M-am întrebat dacă te voi găsi aici, draga mea, umplu camera vocea blândă de soprana a mamei când intră. Cu ce aventuri te distrezi azi?

În timp ce mama ei se aplecă spre covor, unde stătea Tella, părul îi căzu în jurul chipului ager în râuri elegante. Buclele erau de același castaniu-închis ca ale lui Scarlett,

dar Tella avea pielea măslinie a mamei, care strălucea ca și când ar fi fost atinsă de lumina stelelor. Chiar atunci, Tella o văzu pe mama ei devenind palidă ca piatra lunii când fixă cu privirea imaginile răsturnate cu Fecioara Morții și Prințul Inimilor.

– Unde le-ai găsit?

Chiar dacă dulceața nu-i dispără din voce, însă că acele cărți, dându-i Tellei impresia că făcuse ceva greșit. Și cu toate că Tella făcea lucruri pe care nu trebuia să le facă, de obicei asta nu o deranja pe mama ei. Ea își corecta cu blândețe fiica sau îi spunea din când în când cum să scape basma curată cu micile ei näzbâtii. Tatăl ei era cel care se enerva ușor. Mama era briza ușoară care îi stingea scânteile înainte să se poată aprinde, dar acum părea că voia să facă focul și să folosească aceste cărți ca să-l dezlănțuie.

– Le-am găsit în cutia ta de bijuterii, spuse Tella. Îmi pare rău. Nu știam că erau rele.

– Este în regulă. Mama își trecu o mână prin buclele Tellei. Nu am vrut să te sperii. Dar nici măcar eu nu ating cărțile acestea.

– Atunci, de ce le ai?

Mama ei ascunse cărțile în poala rochiei înainte să pună cutia pe un raft înalt de lângă pat, unde Tella nu putea să ajungă.

Tella se temea că se terminase conversația – după cum ar fi fost fără îndoială cazul cu tatăl ei. Dar mama nu ignora întrebările fiicelor ei. Imediat ce cutia fu pusă în siguranță, mama se așeză pe covor lângă Tella.

– Îmi doresc să nu fi găsit niciodată cărțile acestea, șopti ea, dar îți voi povesti despre ele dacă juri să nu mai atingi vreodată pachetul sau un altul asemănător.

– Credeam că ne-ai spus mie și lui Scarlett să nu jurăm niciodată.

– Asta e altceva.

Mama sa zâmbi ușor, ca și când Tellei avea să i se dezvăluie un secret special. Așa era întotdeauna: când femeia alegea să-și concentreze atenția doar la ea, Tella se simțea ca o stea și îi părea că lumea se învârtea doar în jurul ei.

– Ce îți spun eu mereu despre viitor?

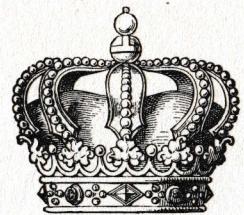
– Că fiecare persoană are puterea de a-l construi, răsunse Tella.

– Corect, încuviiință mama ei. Viitorul tău poate fi cum îți dorești. Cu toții avem puterea de a ne alege propriul destin. Dar, draga mea, dacă te joci cu acele cărți, le dai Sorților înfățișate acolo ocazia de a-ți schimba calea. Oamenii folosesc Cărțile Destinului, asemănătoare celor pe care tocmai le-ați atins, ca să prezică viitorul și, odată ce viitorul este prezis, capătă viață și luptă din greu să se manifeste. De aceea nu trebuie să le mai atinge nișiodată. Înțelegi?

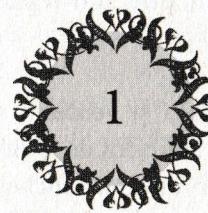
Tella dădu din cap, deși nu părea să înțeleagă cu adevărat; era încă la vîrstă fragedă când viitorul părea prea departe ca să fie real. Observă și că mama nu îi spuse de unde erau cărțile, iar asta o făcu pe Tella să strângă și mai bine cartea pe care încă o ținea în mâna.

În graba de a lua pachetul, mama nu observase a treia carte pe care o întorsese copila, cea pe care încă o avea. Aracle. Tella o ascunse cu grijă sub picioarele-i încrucișate când spuse:

– Jur să nu mai ating nișiodată un astfel de pachet.

INSULA VISELOR

Tella nu mai plutea. Era pe pământul ud, simțindu-se foarte departe de ființa optimistă și radioasă care fusese cu o seară în urmă, când insula privată a lui Legend împrăștia lumină cu nuanțe de chihlimbar, care inspira vrajă și măreție, dar care era și ușor amăgitoare. Era o combinație plăcută, iar Tella o savurase. În timpul petrecerii date pentru sărbătorirea finalului Caravalului, dansase până ce își pătase încălțările de iarbă și sorbise pahare cu vin spumos până ce, practic, plutise.

Dar acum era cu fața în jos pe pământul rece și tare din pădure.

Neîndrăznind să deschidă ochii, gemu și își scoase iarba din păr, dorindu-și ca și alte urme din seara precedentă să fie la fel de ușor de îndepărtat. Totul duhnea a băutură răsuflată, a ace de pin și a greșeli. Pielea o mâncă și i se increțea și singurul lucru mai rău decât amețeala era durerea de spate și de gât. De ce i se păruse o idee genială să doarmă afară?

- Au.

Cineva scoase sunetul nu prea satisfăcător al unei persoane pe cale să se trezească.

Tella deschise ochii, privi înr-o parte, și apoi ii închise imediat. „La naiba.“

Nu era singură.

Printre copaci înalți și verdeață sălbatică a pădurii, Tella deschisese ochii suficient de mult timp ca să zărească un cap brunet, pielea bronzată, o încheietură cu cicatrice și mâna unui băiat acoperită cu un trandafir negru tatuat. „Dante.“

Își aminti totul ca prin ceață. Senzația mâinilor pricepute ale lui Dante pe șoldurile ei. Cum o sărutase pe gât și pe bărbie, apoi pe gură când buzele li se atinseră intim.

La ce naiba se gândise?

Bineînțeles, Tella știa exact la ce se gândise în timpul petrecerii artiștilor Caravalului din seara trecută. Lumea avusese gust de magie și lumină stelară, de dorințe împlinite și vise devenite realitate și totuși, dincolo de toate acestea, Tella încă simțea moartea pe limbă. Indiferent de cât de multă șampanie băuse sau de cât se încălzise aerul în timpul dansului, Tella tot mai tremură când își aminti cât de înfiorător se simțise murind.

Săritura ei de la balconul lui Legend nu fusese un act disperat, ci un salt de credință. Însă, pentru o noapte nu voise să se gândească la asta sau la motivul pentru care conta. Își dorise să-și sărbătorească succesul, să uite de orice altceva. Iar Dante păruse soluția perfectă de a le face pe ambele. Era atrăgător, putea fi fermecător și trecuse prea mult timp de când fusese sărutată aşa cum trebuia. Și, pe toti sfintii, Dante știa să sărute.

Cu un alt geamăt, el se întinse lângă ea. Îi simți mâna caldă și fermă pe spate și mult mai tentantă decât ar fi trebuit să fie.

Tella își spuse că trebuia să scape înainte ca el să se trezească. Dar, chiar și în somn, Dante era atât de îndemânic. El o mânăgea lent pe spate și spre gât, însigându-și ușor degetele în părul ei – doar cât să o facă să-și arcuiască spatele.

Degetele ii înțepeniră.

Respirația lui Dante se liniști brusc, într-un fel care ii spuse Tellei că și el era treaz.

Abținându-se să înjure, ea se ridică repede de pe pământ, departe de degetele lui pricepute și nemîșcate. Nu-i păsa dacă o vedea plecând pe furii; ar fi fost mult mai puțin jenant decât să facă vreun schimb forțat de amabilități înainte ca unul dintre ei să prindă suficient curaj încât să născocească o scuză pentru a pleca. Tella sărutase destui tineri ca să știe că orice ar fi spus un băiat chiar înainte sau după ce ar fi sărutat-o nu era credibil. Iar ea chiar trebuia să plece.

Poate că amintirile Tellei erau încețoșate, dar, totuși, nu reușea să uite scrisoarea pe care o promise înainte ca lucrurile să devină interesante cu Dante. Un străin, cu chipul ascuns în bezna nopții, ii strecușe biletul în buzunar și dispăruse înainte ca ea să îl poată urmări. Voia să recitească imediat mesajul, dar, având în vedere ce ii datora prietenului care îl trimisese, nu credea că ar fi fost foarte înțelept. Trebuia să se întoarcă în camera ei.

Pământul umed și acele ascuțite i se strecură printre degetele de la picioare când se îndepărta. Probabil că-și uitase încălțările pe undeva, dar nu voia să-și piardă timpul căutându-le. O lumină aurie și indolentă poleia pădurea și

se auzeau sforăituri zgomotoase și șoapte care o făceau pe Tella să credă că ea și Dante nu erau singurii care adormiseră sub stele. Nu îi păsa dacă cineva o văzuse plecând pe furiș de lângă băiatul frumos, dar nu voia ca vreunul să îi spună surorii ei.

Dante fusese cam răutăcios cu Scarlett în timpul Caravalului. El lucra pentru Legend, deci totul fusese doar un rol – dar, deși Caravalul se terminase, era încă oarecum dificil să distingă adevărul de ficțiune. Iar Tella nu voia ca sora ei să sufere pentru că ea alesese să se distreze cu un băiat care se arătase atât de crud față de Scarlett în timpul jocului.

Din fericire, toți erau încă adormiți când Tella ajunse la marginea pădurii, iar apoi la casa cu turnuri a lui Legend.

Chiar și acum, cu încheierea oficială a Caravalului și cu toate lumânările și lămpile stinse în interior, conacul încă împrăștia dâre de lumină fermecată roșiatică, amintindu-i Tellei de trucurile care urmau.

Până în urmă cu o zi, conacul găzduise toată lumea Caravalului. Ușile mari din lemn îi condusese că pe vizitatori spre balcoanele elegante acoperite cu draperii luxuriante roșii, care încurjau un oraș alcătuit din canale, străzi ce aveau o minte proprie și magazine misterioase, pline cu plăceri magice. Dar, în scurtul timp de la terminarea jocului, casa cu turnuri se micșorase, iar tărâmul efemer de basm ascuns între ziduri dispăruse, lăsând în urmă doar părțile care, în mod normal, ar fi aparținut interiorului unei locuințe foarte mari.

Tella urcă pe cea mai apropiată scară. Camera ei era la etajul al doilea. Cu o ușă de un albastru ca oul de prihor, era ușor de găsit. În plus, era imposibil să îi rateze pe Scarlett și

pe Julian, care stătea chiar lângă ușă, ținându-se unul de celălalt ca și când ar fi uitat cum să-și ia *rămas-bun*.

Tella se bucura că sora ei se pierduse, în sfârșit, într-o oarecare fericire. Scarlett merita toată bucuria din Imperiu, iar Tella spera că avea să dureze. Ea auzise că Julian nu era statornic în ceea ce privea fetele – niciodată nu continua relația după Caraval – și nici măcar nu fusese angajat să rămână cu Scarlett după aducerea ei pe insula lui Legend. Era un minciнос, iar Tellei îi era greu să aibă încredere în el. Totuși, când cei doi rămaseră îmbrățișați și cu capetele apropiate, părură două jumătăți ale aceleiași inimi, continuând să se privească în timp ce Tella se furișă pe lângă ei, spre cameră.

– Asta înseamnă că accepți? șopti Julian.

– Trebuie să discut cu sora mea, spuse Scarlett.

Tella se opri în fața ușii. Putea să jure că scrisoarea din buzunar devenise brusc grea, ca și când ar fi fost nerăbdătoare să fie recitată. Dar dacă Julian o întrebase pe Scarlett ce sperase Tella, atunci trebuia să ia parte la discuția asta.

– Despre ce vrei să vorbim? îi întrerupse Tella.

Scarlett se îndepărta de Julian, dar el încă o ținea de mijloc, împletindu-și degetele în panglicile roșii ale rochiei fetei, în mod clar nepregătit să îi dea drumul.

– Am întrebat-o pe sora ta dacă ne veți însoți la Valenda, pentru cea de-a șaptezeci și cincea aniversare a împăratesei Elantine. Va fi un alt Caraval, iar eu am două bilete.

Julian făcu semn din ochi.

Tella îi zâmbi surorii sale. Exact asta sperase. Cu toate că o parte din ea încă nu credea că zvonurile pe care le auzise în ultima săptămână erau adevărate. Caravalul avea